

MADELEINE L'ENGLE

Disney

UN REPLEC
EN EL TEMPS
(A WRINKLE IN TIME)

La novel·la original de la nova pel·lícula de Disney

Traducció d'Aurora Ballester

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *A Wrinkle in Time*

© 1962 by Crosswicks Ltd., pel text
© 2017 by Ava DuVernay, pel pròleg
© 2015, Aurora Ballester Gassó, per la traducció
© 2018 Disney, per la imatge de la coberta
© 2018, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la collecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2018
ISBN: 978-84-8343-555-7
Dipòsit legal: B-4023-2018
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Pròleg d'Ava DuVernay

Directora de l'adaptació cinematogràfica
de Disney d'*Un replec en el temps* (2018)

Era un dimarts. El 15 de març de 2016. Jo era a Alabama quan va passar. Quan el món es va partir per la meitat i tot el que jo coneixia es va esberlar. Va ser el dia que el meu pare va ascendir a un altre regne. Va retornar a un altre lloc. Va entrar a formar part dels espais entre les estrelles.

Al cap d'un mes de la mort del meu pare, en Murray Maye, vaig començar a treballar a Los Angeles en la preproducció d'una adaptació per al cinema d'*Un replec en el temps*, sobre una nena que ha perdut el pare.

No exageraria si digués que vaig iniciar el procés de donar vida a l'estimada novel·la de Madeleine L'Engle sentint-me molt propera al personatge principal de la Meg Murry. Estava passant el dol de la desaparició sobtada del meu pare, igual com la Meg. Estava indignada per moltes coses que eren fora del meu control, igual com la Meg. Em qüestionava el meu lloc en el món, igual com la Meg. Endinsar-me en el seu viatge em va ajudar a curar-me el cor ferit, d'una manera que em va fer estimar molt aquesta història tan entranyable.

Però jo no soc, ni de bon tros, l'única persona que se sent íntimament lligada a aquesta obra de Madeleine L'Engle. D'ençà que

es va anunciar que jo dirigiria l'adaptació al cinema d'*Un replec en el temps*, he tingut l'enorme privilegi d'escoltar moltíssims testimonis de gent d'arreu del món que descrivien la seva estimació pel recorregut de la Meg i la connexió que hi sentien. «Aquest llibre em va obrir un món nou.» «Jo era la Meg i sentia el mateix que ella.» «M'he llegit el llibre més de dotze vegades.» «Llegeixo el llibre amb els meus fills i vaig descobrint coses precioses en cada pàgina.» «Hi ha una quantitat de matisos que, ara, com a adult, guanyen en sentit per a mi.» «Aquesta història m'ha salvat la vida.»

I entre els meus contactes a les xarxes socials, no només trobo un ventall ampli i variat de reaccions en relació amb la història mateixa d'*Un replec en el temps*, sinó també un grup ampli i variat de persones que comparteixen aquestes reaccions. A través de les fotografies de perfil veig qui m'escriu, i és un goig. Gent de tots els orígens. De totes les edats. De totes les races i cultures. Gent que passa de la seixantena i joves de setze anys. Gent que té fills i gent que no. Gent que ha estudiat i gent que ni tan sols ha anat a escola, com una dona que em va confessar que havia après a llegir sola als vint-i-set anys amb l'ajuda d'*Un replec en el temps*. Gent de totes les condicions socials. De tots els continents del món. Un dels misatges que més em va commoure era d'un filipí de quaranta-dos anys que escrivia que l'exploració d'allò desconegut en la narració li havia canviat la percepció de la pròpia existència. No es tracta de literatura infantil, només. Aquest llibre no té límits.

Però aquest llibre és especialment interessant per a les persones de vuit a dotze anys. Perquè és una història màgica, i aquestes edats són una època màgica de la vida! Un temps per descobrir qui som en la nostra ment i en el nostre cor. Un moment per començar a decidir per nosaltres mateixos com volem caminar per aquest món. I mentre seguim el viatge de la Meg, pensem en el nostre.

8

Llegir *Un replec en el temps* és unir-se a milions de persones de tot el món que durant diverses generacions, durant dècades, han fet el que estàs a punt de fer tu: obrir la porta a un acte d'amor.

Perquè això és el que ens va regalar Madeleine L'Engle. Un acte d'amor. Un passadís entremig de la foscor. La recerca d'un lloc al qual pertànyer. Una crida a l'acció. Un pas cap a la valentia. Una voluntat d'autoconeixement. Una oda als que són més forts del que es pensen.

Per a mi, aquest llibre fomenta alhora la transparència i la resistència. Ens anima a enfrontar-nos a les ferides, les preocupacions, les decepcions, els dubtes i les incerteses. I tot això es pot resumir com a foscor. Ens acompanya a través de tot aquest dolor cap a una llum que hi ha dins nostre, i com una espurna ens incita a resistir-nos a tot allò que no ens fa bé i a lluitar per millorar.

Dit d'una manera senzilla, *Un replec en el temps* ens ofereix una ullada a l'eternitat. A *Una anella de la llum eterna*, Madeleine L'Engle citava el poeta del segle XVII Henry Vaughn: «Ahir a la nit vaig veure l'eternitat, com una gran anella de llum pura i interminable, tan serena com brillant, i al seu voltant, el Temps, en hores, dies, anys, empès per les esferes.» Aquesta ullada a la llum interminable de l'eternitat és el que coneixem com esperança, alegria i amor. Són unes paraules humils per definir algunes de les forces més potents de l'univers. Unes forces que ens connecten amb els espais d'entre les estrelles. I amb el millor de nosaltres mateixos.

1. La senyora Què

Era una nit fosca i tempestuosa.

A la seva habitació de les golfes, embolicada amb un edredó vell fet de retalls, la Margaret Murry seia als peus del llit i contemplava com els arbres es vinclaven amb les ventades. Darrere els arbres, els núvols travessaven rabents el cel. De tant en tant, la lluna es filtrava entremig i creava unes ombres fantasmagòriques que corrien per terra.

La casa va tremolar.

La Meg, embolicada amb l'edredó i tot, sentia esgarri-fances.

Normalment el mal temps no l'espantava. «No és només el mal temps», va pensar. «És el mal temps afegit a totes les altres coses. A tot el que em passa, al fet que a la Meg Murry tot li surti malament.»

Per començar, l'institut. L'institut li anava molt malament. L'havien posat al nivell més baix del seu curs. Aquell matí, una de les professores li havia dit molt enfadada:

–De debò, Meg, no puc entendre que amb uns pares tan brillants com tens siguis tan mala estudiant. Si no t’hi esforces una mica, acabaràs repetint curs.

A l’hora de dinar, per treure’s del cap les preocupacions, va armar una mica d’enrenou i una de les seves companyes li va dir burlant-se’n:

–Escolta, Meg, que ja no som nens de primària. No entenc per què sempre t’has de comportar com una nena petita.

I tornant cap a casa, mentre anava carrer amunt amb els braços carregats de llibres, un noi li va fer algun comentari sobre el seu «germanet tarat». Quan va sentir això, va llençar els llibres a un costat de la vorera i li va començar a pegar amb totes les seves forces; va arribar a casa amb la brusa estripada i un ull de vellut.

En Sandy i en Dennys, els seus germans bessons, que havien arribat a casa una hora abans que ella, estaven indignats.

–Deixa que ens barallem nosaltres, si cal –li van dir.

«Ara resultarà que sóc una delinqüent. Una noia conflictiva», va pensar, amargada. «Ho diran. La mare no. Ells. Tothom. Tant de bo el pare...»

Però no podia pensar en el pare sense que li vinguessin llàgrimes als ulls. Només la mare en podia parlar amb naturalitat, dient:

–Quan el vostre pare torni...

Que tornés d’on? I quan? Segur que la mare devia saber el que rumorejava la gent, devia estar al cas de les xafarderies que corrien. Segur que la devien ferir tant com a la Meg. Però si era així, no ho feia notar gens. Res no li alterava la serenitat de l’expressió.

«Per què no ho puc dissimular jo, també?», va pensar la Meg. «Per què sempre se m'ha de notar tot a la cara?»

La finestra repicava frenèticament amb el vent i la Meg es va tapar bé amb l'edredó fins a sota la barbeta. Un gatet gris com de peluix, cargolat damunt d'un dels coixins, va badallar, va ensenyar la seva llengua rosada, va amagar el cap i es va tornar a adormir.

Tothom dormia. Tothom, tret de la Meg. Fins i tot en Charles Wallace, el «germanet tarat», que captava de manera prodigiosa quan ella estava desvetllada i trista, i que tantes nits pujava de puntetes a veure-la a les golfes, llavors també dormia.

Com podien descansar? Per la ràdio tot el dia s'havien sentit alertes per l'arribada d'un huracà. Com la podien haver deixat sola a les golfes, en aquell llit de llautó de nyigui-nyogui, sabent que la teulada de casa podia sortir volant i ella també, disparada cap al cel negre i turbulent per acabar aterrant aneu a saber on?

Es va posar a tremolar sense control.

«Tu vas demanar l'habitació de les golfes», es va dir severament a si mateixa. «I la mare te la va concedir perquè ets la més gran. No és cap càstig, és un privilegi.»

–Però durant un huracà no és cap privilegi –va dir en veu alta. Va apartar l'edredó cap als peus del llit i es va posar dreta. El gatet es va estirar de gust i va aixecar el cap per mirar-la amb els seus ulls immensos i innocents.

–Torna't a adormir –li va dir la Meg–. Estigues content de ser un gatet i no un monstre com jo.

Es va mirar al mirall de l'armari i va fer una ganyota horrorosa, mostrant una boca plena de dents mig tapades

pels ferros. Automàticament es va col·locar bé les ulleres, es va passar la mà pels cabells (d'un castany apagat) perquè li quedessin ben posats i va deixar anar un sospir fort com el vent.

En posar els peus a terra va notar la fredor de la fusta. El vent bufava per les escletxes del marc de la finestra, malgrat la protecció del porticó. Sentia el vent xiulant a les xemeneies. I al capdavant de les escales sentia el Fortinbras, el gos gros i negre, que començava a bordar. També devia estar espantat. Per què devia bordar? El Fortinbras no bordava mai sense motiu.

De sobte es va recordar que, quan havia anat a correus a recollir la correspondència, havia sentit parlar d'un captaire que deien que havia pres dotze llençols a la senyora Buncombe, la dona del policia. No l'havien pogut enxampar i ara potser anava cap a casa els Murry, que es trobava aïllada al fons d'un carreró. Potser tenia la idea de robar més llençols. La Meg no havia fet gaire cas dels comentaris sobre el captaire llavors, perquè la senyora de correus, amb el seu somriure embafós, li havia preguntat si havien rebut cap notícia del seu pare, últimament.

Va sortir de la seva cambra petita, es va endinsar en les ombres de les golfes i va topar amb la taula de ping-pong.

«Només em faltava un morat a la cuixa, ara», va pensar. Després encara va topar amb la casa de nines, el cavall de fusta d'en Charles Wallace i el tren elèctric dels bessons.

–Per què m'ha de passar tot a mi? –va preguntar a un ós de peluix molt gros.

Quan va ser al peu de l'escala, es va aturar i va escoltar. No se sentia cap soroll a l'habitació d'en Charles Wallace,

a la dreta. A l'esquerra, a la cambra del seus pares, on dormia la mare sola en el gran llit de matrimoni, no se sentia ni un sospir. Va anar de puntetes fins a l'altra punta del replà i va entrar a l'habitació dels bessons, tot col·locant-se bé les ulleres, com si l'haguessin d'ajudar a veure-s'hi millor a les fosques. En Dennys roncava. En Sandy murmurava alguna cosa sobre el beisbol i va callar de cop. Els bessons no tenien cap problema. No eren uns estudiants que destaquessin en res, però tampoc anaven malament. Es conformaven amb una col·lecció de notables i algun excel·lent i algun bé de tant en tant. Eren forts, ràpids a les curses i bons esportistes. Quan algú es ficava amb algun membre de la família Murry, no era amb cap dels bessons.

Va sortir de l'habitació d'en Sandy i en Dennys i va baixar l'escala, i va evitar de trepitjar el setè esglaó, que grinyolava. El Fortinbras havia parat de bordar. Doncs així no es devia tractar del captaire. El gos hauria continuat bordant si realment rondava algú per allà a la vora.

«Però i si resulta que ve el captaire? I si porta una nava-lla? No tenim veïns a prop que ens puguin sentir per molt que xislem. I a més, a ningú li importaria.» «Em faré un got de llet amb cacau», va decidir. «Em reconfortarà, i si la teulada surt volant, almenys no sortiré disparada.»

Quan va entrar a la cuina, el llum estava encès i a la taula hi havia en Charles Wallace bevent llet i menjant pa amb confitura. Se'l veia petit i desprotegit assegut tot sol en aquella cuina antiga tan gran; un nen ros amb un pijama de cos sencer de color blau cel, que feia gronxar els peus sota la taula, a un pam de terra.

–Hola –va dir amb un to alegre–. T'he estat esperant.

El Fortinbras, que estava estirat sota la taula, just a sota els peus d'en Charles Wallace, esperant que li caigués alguna engruna, va alçar el cap allargat per saludar la Meg mentre anava donant cops de cua a terra. El Fortinbras havia arribat a la porta de casa una nit d'hivern, quan era un cadell d'uns quants mesos, esquelètic i abandonat. El pare de la Meg va arribar a la conclusió que era mig setter gal·lès, mig llebrer, i que en ser tan esvelt i fosc tenia una bellesa molt singular.

–Com és que no has pujat a les golfes? –va preguntar la Meg al seu germà, parlant-li com si fos almenys de la mateixa edat que ella–. Estava espantadíssima.

–Hi fa massa vent, allà dalt a les golfes –va dir el nen–. Sabia que baixaries. He posat llet a escalfar per a tu. Ara ja deu ser calenta.

Com era que en Charles Wallace sempre ho sabia tot d'ella? Com s'ho feia per encertar-ho sempre? Mai no sabia (o semblava que tant se li'n donés) què pensaven en Dennys o en Sandy. Però, en canvi, indagava amb una precisió inquietant en la ment de la mare i en la d'ella.

Potser era perquè a la gent els intimidava en Charles Wallace, que feien comentaris en veu baixa sobre el petit dels Murry, de qui rumorejaven que era una mica curt de gambals. «He sentit dir que la gent molt intel·ligent a vegades tenen fills subnormals», va sentir que deien una vegada la Meg. «Els dos nois són macos i ben normals, però la noia és poc agraciada i el nen petit ja es veu clar que no hi és tot.»

Era veritat que en Charles Wallace gairebé no obria la boca quan hi havia gent i molts es pensaven que encara

no havia après a parlar. I també era veritat que no havia començat a parlar fins que tenia prop de quatre anys. La Meg empal·lidia de ràbia quan la gent se'l mirava rient per sota el nas o sacsejant el cap amb pena.

–No pateixis per en Charles Wallace, Meg –li va dir un dia el pare. La Meg ho recordava molt clarament perquè era poc abans que ell se n'anés–. No té cap problema mental. Només fa les coses a la seva manera i al seu temps.

–No vull que acabi sent curt com jo –havia dit la Meg.

–No, reina, tu de curta no en tens res –li va respondre el seu pare–. Tu ets com en Charles Wallace. El teu desenvolupament ha de seguir el seu ritme, però resulta que no segueix el ritme habitual.

–Com ho saps? –Li havia preguntat la Meg–. Com saps que no sóc curta? No ho dius només perquè m'estimes?

–Sí que t'estimo, però no ho dic per això. La mare i jo t'hem fet un munt de proves, saps?

Sí, era cert. La Meg ja s'havia adonat que alguns dels jocs als quals jugava amb els pares eren proves d'algun tipus, i que a ella i a en Charles Wallace els en feien més que als bessons.

–Vols dir tests d'intel·ligència?

–Sí, uns quants.

–És correcte el meu quocient intel·lectual?

–Més que correcte.

–Quin és?

–Això no t'ho diré. Però sé del cert que tu i en Charles Wallace podreu fer el que voldreu quan sigueu grans. Espera't quan en Charles Wallace comenci a parlar. Ja ho veuràs.

Que encertat que havia estat aleshores, tot i que ell se n'havia anat abans que en Charles Wallace comencés a parlar, de cop, amb frases senceres i sense els intents típics de les criaturetes. Que orgullós n'hauria estat!

–Potser que vigilis la llet –va dir en Charles Wallace a la Meg, amb una dicció més clara i neta que la majoria de nens de cinc anys–. No t'agrada que se t'hi faci un tel.

–Has posat més del doble de llet del que calia –va dir la Meg, mirant dins el cassó.

En Charles Wallace va assentir amb el cap, amb posat seriós:

–He pensat que la mare potser en voldria.

–Què és el que voldria? –va dir una veu, i va aparèixer la mare per la porta.

–Cacau calent –va dir en Charles Wallace–. I vols un entrepà de salsitxa i formatge cremós? Te'l faré amb molt de gust.

–M'encantaria –va respondre la senyora Murry–, però me'l puc fer jo mateixa si estàs ocupat.

–No és cap molèstia. –En Charles Wallace va saltar de la cadira i va anar saltironant cap a la nevera. Amb els peus enfundats dins el pijama, les seves passes eren suaus com les d'un gatet.– I tu, Meg, vols un entrepà? –va preguntar.

–Sí, sisplau, però de salsitxa no. Tenim tomàquets?

En Charles Wallace va mirar dins el calaix de les verdures.

–En queda un. Va bé que el faci servir per a l'entrepà de la Meg, mare?

20 –Em sembla perfecte –va dir la senyora Murry somrient–. Però no parlis tan fort, Charles. Si no és que vols fer baixar els bessons.

–Siguem exclusius –va dir en Charles Wallace-. És la meua paraula nova del dia. Impressionant, oi?

–Prodigiós –va contestar la senyora Murry-. Meg, vine, que em miraré aquest ull morat.

La Meg es va agenollar als peus de la mare. L'escalfor i la llum de la cuina l'havien relaxat tant que les pors que abans tenia a les golfes s'havien fos. El cacau calent deixava anar un nuvolet aromàtic dins el cassó; els geranis de la finestra tenien flor, i hi havia un ram de crisantems grocs i diminuts al centre de la taula. Les cortines, vermelles amb motius geomètrics blaus i verds, estaven tirades i feia l'efecte que escampaven la seva alegria per tota l'estança. La caldera roncava com un animal enorme adormit; els llums emetien una resplendor constant; a fora, sol en la foscor, el vent continua picant contra la casa, però la força rabiosa que havia espantat tant la Meg quan estava sola a les golfes s'havia atenuat amb el confort familiar de la cuina. Sota la cadira de la senyora Murry, el Fortinbras va deixar anar un sospir de satisfacció.

La senyora Murry va tocar la galta magolada de la Meg amb delicadesa. La noia va aixecar els ulls i es va mirar la seva mare amb una barreja d'admiració amorosa i de ressentiment amarg. No era un avantatge tenir una mare que era un pou de ciència, a més d'una bellesa. Els cabells rojos i brillants de la senyora Murry, la seva pell clara i els ulls de color violeta, de pestanyes espesses i llargues, encara semblaven més espectaculars en comparació amb la lletjor vulgar de la Meg. Els cabells de la Meg podien passar sempre que els portés recollits amb trenes. Quan va començar a secundària se'ls va tallar, i a partir de llavors ella i la mare se les veien

negres per pentinar-la, perquè per un costat li quedaven ondulats i per l'altre llisos, i encara quedava pitjor que abans.

–Tu no coneixes la noció de moderació, oi, bonica? –va preguntar la senyora Murry–. No sé si algun dia aprendràs que hi ha un terme mitjà. T'ha fet un morat ben lleig, el noi dels Henderson. Per cert, que poc després que te n'anessis al llit, ha trucat la seva mare per queixar-se pel mal que li has fet. Li he contestat que, com que ell és un any més gran i almenys pesa deu quilos més que tu, em semblava que era jo qui m'havia de queixar. Però ella estava convençuda que era tot culpa teva.

–Suposo que depèn de com es miri –va dir la Meg–. Normalment, passi el que passi, la gent pensa que és culpa meva, encara que jo no hi tingui res a veure. Però em sap greu haver anat a cops de puny. He tingut una setmana horrosa. I tinc molts sentiments negatius.

La senyora Murry va acariciar el cap escabellat de la Meg.

–Saps per què?

–No suporto ser la rara –va dir la Meg–. També és difícil per a en Sandy i en Dennys. No sé si són com els altres de debò, o ho fan veure i se'n surten. Jo procuro fer-ho veure, però no em serveix de res.

–Ets massa directa per intentar fer veure el que no ets –va dir la senyora Murry–. Em sap greu, filla. Si el pare fos aquí potser et podria ajudar, però jo no hi puc fer res per ara; hauràs d'aguantar una mica més. Després tot et serà un pèl més fàcil. Però això no t'ajuda gaire, oi?

–Potser si no fos tan repulsiva, potser si fos bonica com tu...

–La mare no és bonica; simplement és una bellesa –va anunciar en Charles Wallace mentre llescava l’embotit–. Per tant, estic segur que era horrible a la teva edat.

–Que en tens, de raó –va respondre la senyora Murry–. Espera que et facis gran, Meg.

–Vols enciam a l’entrepà, mare? –Va preguntar en Charles Wallace.

–No, gràcies.

El nen va tallar l’entrepà en quatre parts, el va posar en un plat i el va deixar davant de la mare.

–El teu el tindré a punt de seguida, Meg. Em sembla que parlaré de tu a la senyora Què.

–Qui és la senyora Què? –va preguntar la Meg.

–Però crec que és millor tenir-la en exclusiva, de moment –va dir en Charles Wallace–. Flocs de ceba?

–Sí, sisplau.

–Què és això de la senyora Què? –va preguntar la senyora Murry.

–És el seu nom –va respondre en Charles Wallace–. Saps aquella casa amb la teulada de fusta que hi ha al bosc, aquella que els nens no s’hi volen ni acostar perquè diuen que està encantada? Allà és on viuen.

–Qui hi viu?

–La senyora Què i les seves dues amigues. Vaig treure a passejar el Fortinbras fa un parell de dies (tu i els bessons éreu a l’institut, Meg). Ens agrada passejar pel bosc, i de cop es va posar a empaitar un esquirol, jo hi vaig córrer al darrere i vam anar a parar a la casa encantada i les vaig conèixer accidentalment, com si diguéssim.

–Però allà no hi viu ningú –va dir la Meg.

–Sí, hi viuen la senyora Què i les seves amigues. Són molt agradables.

–Per què no m’ho havies explicat? –va preguntar la senyora Murry–. I ja saps que no has de sortir de la nostra finca sense permís, Charles.

–Ja ho sé –va dir en Charles–. És un dels motius pels quals no t’ho havia explicat. És que vaig sortir corrents amb el Fortinbras sense pensar. I després vaig pensar que... En fi, que més valia guardar-se-les per a una emergència.

Una nova ràfega de vent va envoltar la casa i la va sacsejar, i de cop la pluja va començar a fuetejar les finestres.

–No m’agrada, aquest vent –va dir la Meg amb aprensió.

–S’endurà unes quantes teuletetes de la teulada, això segur –va dir la senyora Murry–. Però aquesta casa s’ha aguantat dreta prop de dos-cents anys i em sembla que resistirà una mica més, Meg. De vendavals com aquest n’han bufat molts dalt d’aquest turó.

–Però això és un huracà! –va gemegar la Meg–. Per la ràdio no han parat de dir que era un huracà.

–Som a l’octubre –li va dir la senyora Murry–. Ja hi ha hagut altres tempestes a l’octubre.

Mentre en Charles deixava l’entrepà davant de la Meg, el Fortinbras va sortir de sota la taula. Va fer un gruny llarguíssim, i van veure com el pèl del llom se li eriçava lentament. La Meg va sentir que s’esborronava.

–Què passa? –va preguntar, amoïnada.

El Fortinbras tenia els ulls posats a la porta que donava al laboratori de la senyora Murry, situat a l’antiga vaqueria de pedra, a tocar de la cuina. Al costat del laboratori hi havia un rebost, que comunicava amb l’eixida: la senyora

Murry s'havia esforçat molt a convèncer la seva família perquè entressin per la porta del garatge o per l'entrada principal, i no pel laboratori. Però el Fortinbras grunyia davant de la porta del laboratori i no pas la del garatge.

–No et deus haver deixat algun producte químic pudent escalfant-se en un cremador de Bunsen, oi, mare? –va preguntar en Charles Wallace.

La senyora Murry es va aixecar.

–No, però val més que vagi a veure què neguiteja el gos.

–És el captaire, segur que és el captaire –va dir la Meg, nerviosa.

–Quin captaire? –va preguntar en Charles Wallace.

–Aquesta tarda deien a correus que un captaire ha robat tots els llençols de la senyora Buncombe.

–Doncs així val més que ens asseguem sobre les coixineres –va dir la senyora Murry traient-hi importància–. Em sembla que ni un trinxeraire sortiria a voltar en una nit com aquesta.

–Potser és per això que volta –va gemegar la Meg–; busca un lloc per no haver d'estar-se a la intempèrie.

–Doncs si és així li oferiré el graner perquè hi passi la nit. –La senyora Murry va anar de pressa cap a la porta.

–Vinc amb tu. –A la Meg li va sortir un fil de veu.

–No, Meg, tu queda't amb en Charles i menja't l'entrepà.

–Menjar!?! –va exclamar la Meg mentre la senyora Murry travessava el laboratori–. Com vols que mengi?

–La mare es pot cuidar sola –va dir en Charles–. Físicament, vull dir.

Ell seia a taula, a la cadira del pare, i les cames li tocaven als travessers. En Charles Wallace, a diferència de la

majoria de nens de la seva edat, tenia la capacitat de seure quiet.

Al cap d'una estona que a la Meg se li va fer eterna, la senyora Murry va tornar a entrar i va aguantar la porta oberta per fer passar... Era el captaire? Li va semblar petit per la imatge que se n'havia fet la Meg. Era impossible endevinar-ne l'edat o el sexe, perquè anava tot embolicat amb roba. Portava uns quants fulards de colors assortits entortolligats al voltant del cap i un barret de feltre d'home al capdamunt. Duia un xal d'un color rosa cridaner lligat sobre un abric rústec, i als peus unes botes de goma negres.

–Senyora Què –va dir en Charles amb recel–, què hi fa vostè, aquí? I a aquestes hores de la nit, a més a més?

–No t'amoïnis, tresoret –va fer una veu que sortia per entremig del coll de l'abric, el xal i els fulards; una veu que recordava el xerric d'una reixa rovellada, però que així i tot no era desagradable.

–La senyora..., mmm..., Què..., diu que s'ha perdut –va dir la senyora Murry–. Que li ve de gust una tassa de llet amb cacau, senyora Què?

–Oh, encantada –va respondre la senyora Què, mentre es treia el barret i el xal–. Més que perdre'm, ha estat el vent que m'ha fet sortir del camí. I quan m'he adonat que era davant de la casa del petit Charles Wallace, he pensat que podia entrar i descansar una estona abans de continuar.

–Com ho ha sabut, que era la casa d'en Charles Wallace?
–li va preguntar la Meg.

–Per l'olor. –La senyora Què es va desfer el nus d'un fular blau i verd estampat de caixmir, d'un de vermell i groc

estampat amb flors, d'un de daurat amb floretes diminutes i d'un de cotó amb motius vermells i negres. Sota de totes aquestes capes, va aparèixer dalt del cap de la senyora un monyet de cabells grisos. Tenia els ulls vius, el nas rodonet i tou i una boca arrugada com una poma de tardor.– Reina santíssima, quina escalforeta més bona que hi fa, aquí! –va afegir.

–Segui, sisplau. –La senyora Murry li va assenyalar una cadira.– Que voldria un entrepà? Jo me l'he menjat de salsitxa i formatge cremós; en Charles de mantega i confitura, i la Meg de tomàquet i enciam.

–A veure, a veure... –va rumiar la senyora Què–. Tinc una autèntica passió pel caviar rus.

–Ens ha espiat! –va cridar en Charles Wallace indignat–. El guardem per a l'aniversari de la mare i no el tastarà!

La senyora Què va deixar anar un sospir profund i compungit.

–No –va dir en Charles–, no n'hi donis, mare, perquè si no m'enfadaré molt. I si l'hi fem de tonyina amb maionesa?

–D'acord –va contestar la senyora Què amb resignació.

–Jo l'hi prepararé –es va oferir la Meg, i va anar al rebost a buscar una llauna de tonyina.

«Per l'amor de Déu», va pensar, «aquesta vella se'ns presenta a casa a mitja nit i la mare s'ho pren com si no tingués res d'estrany. M'hi jugo un peix que és una captaire. M'hi jugo el que sigui que ha estat ella qui ha pispat aquells llençols. I no sembla que pugui ser amiga d'en Charles Wallace, sobretot tenint en compte que ell no es digna a parlar amb la gent normal.»

–No fa gaire temps que visc al veïnat –deia la senyora Què, mentre la Meg apagava el llum del rebost i tornava a la cuina amb la llauna de tonyina–. I em pensava que els veïns no m’agradarien gens, fins que va aparèixer aquest solet d’en Charles amb el gos.

–Senyora Què –va preguntar en Charles Wallace amb un posat molt seriós–, per què va agafar els llençols de la senyora Buncombe?

–Ai, és que els havia de menester, fillet.

–Doncs els ha de tornar immediatament.

–Però no puc, Charles, rei meu. Ja els he fet servir.

–Doncs molt mal fet –la va renyar en Charles Wallace–. Si tanta falta li feien els llençols, m’ho hauria d’haver demanat a mi.

La senyora Què va brandar el cap i va esclatar a riure.

–Vosaltres no teniu llençols per donar. Però la senyora Buncombe, sí.

La Meg va tallar bocinets d’api i els va barrejar amb la tonyina. Després de dubtar un moment, va obrir la porta de la nevera i en va treure un pot de cogombrets en vinagre. «Tot i que l’estic preparant per a ella, no ho sé...», pensava mentre els tallava a bocinets, «no me’n fio ni un pèl».

–Digue-li a ta germana que sóc bona persona –va dir la senyora Què a en Charles–. Digue-li que tinc bones intencions.

–De benintencionats l’infern n’és ple –va declamar en Charles.

–Caram, que arriba a ser murri! –La senyora Què li va somriure amb dolçor.– Sort que té qui l’entengui.

–Doncs em fa l’efecte que no –va dir la senyora Murry–. Cap de nosaltres està a la seva altura.

–Però almenys no intenten doblegar-lo. –La senyora Què sacsejava el cap vigorosament.– El deixen ser tal com és.

–Aquí té l’entrepà –va dir la Meg, tot portant-lo a la senyora Què.

–Us fa res que em tregui les botes abans de menjar? –va preguntar la senyora Què, però igualment va agafar l’entrepà.– Escolteu. –Va moure els peus amunt i avall dins de les botes i van sentir el xipolleig de l’aigua.– Sempre tinc els dits molt mullats. La pega és que aquestes botes em van un xic massa estretes i no me les puc treure mai jo sola.

–Jo l’ajudaré –s’hi va oferir en Charles.

–No, tu no, que no ets prou fort.

–L’ajudaré jo. –La senyora Murry es va ajupir als peus de la senyora Què i es va posar a estirar la bota, que era escorredissa. La bota va sortir de sobte. La senyora Murry va caure asseguda a terra d’una patacada. La senyora Què va caure endarrere amb cadira i tot, mentre aguantava l’entrepà amb una mà alçada. De dins de la bota va sortir un doll d’aigua que es va escampar per terra i per l’estora de corda trenada.

–Ai, mareta meva! –va exclamar la senyora Què, tombada d’esquena sobre la cadira, amb els peus enlaire, l’un calçat amb un mitjó de ratlles vermelles i blanques i l’altre amb la bota posada, encara.

La senyora Murry es va aixecar.

–Com es troba, senyora Què?

–Si té ungüent de fer fregues me’n posaria a la dignitat –va dir la senyora Què, encara en posició supina–. Em sem-

bla que me l'he esquinçat. Una mica d'oli de clau d'espècie ben barrejat amb all picat també va força bé. –I va clavar una bona queixalada a l'entrepà.

–Aixequi's, sisplau –va dir en Charles–. No m'agrada veure-la estirada així per terra. Està portant les coses massa lluny.

–Has provat mai de posar-te dret amb la dignitat esquinçada?

Però la senyora Què es va incorporar, va posar la cadira drete i es va asseure a terra; va estirar la cama on duia la bota i va clavar una altra mossegada a l'entrepà. Es movia amb una gran agilitat per ser una dona vella, molt vella, per ser precisos.

La senyora Què, amb la boca plena, va ordenar a la senyora Murry:

–Ara que sóc a terra, estiri ben fort.

Amb tota la calma, com si aquella senyora gran i les seves botes no fossin res extraordinari, la senyora Murry va anar estirant fins que la segona bota va deixar anar el peu, que estava cobert amb un mitjó de rombes blaus i grisos. La senyora Què es va quedar asseguda bellugant els dits del peu mentre s'acabava l'entrepà tranquil·lament, i després es va posar drete.

–Ah –va dir–, això ja està molt millor.

Aleshores va agafar el parell de botes i les va anar a buidar dins de l'aigüera.

–Ara que tinc la panxa plena i m'he escalfat per dins i per fora ja és hora que me'n torni cap a casa.

–No creu que seria millor que es quedés fins demà al matí? –li va preguntar la senyora Murry.

–Ai, gràcies, reina, però tinc tanta feina per fer que no puc perdre el temps seient pels llocs i esbargint-me frívolament.

–Fa una nit massa turbulenta per desplaçar-se.

–M’hi sento com peix a l’aigua, en les nits turbulentes –va dir la senyora Què–. Però m’he trobat enmig d’un corrent que bufava del sud i m’ha desviat de la ruta.

–Almenys fins que se li eixuguin els mitjons...

–Els mitjons mullats no m’amoïnen. El que no m’agrada era portar les botes plenes d’aigua. No pateixi per mi, rateta.

(*Rateta* no era una paraula amb què ningú s’adreçaria a la senyora Murry, normalment.)

–Ara m’asseuré un moment, em calçaré les botes i després em posaré en camí. I parlant de camins, tresor, els tesseractis sí que existeixen.

La senyora Murry es va tornar blanca com un llençol, va allargar un braç cap endarrere i es va repenjar en una cadira. La veu li tremolava:

–Què ha dit?

La senyora Què va estirar fort la segona bota.

–He dit –va esbufegar, empenyent el peu cap avall–, que els tesseractis... –i va continuar empenyent el peu amb més força– sí que existeixen.

Per fi el peu va entrar dins la bota i mentre recollia el xal, els fulards i el barret es va anar acostant cap a la porta. La senyora Murry es va quedar molt parada i no va fer cap gest per acompanyar aquella senyora gran al carrer. Mentre la porta s’obria, el Fortinbras es va esmunyir cap a dins, panteixant, i xop i lluent com una llúdriga.

La porta va petar.

–Mare, què et passa?! –va cridar la Meg–. Què ha dit?
De què es tracta?

–Els tesseractis... –va xiuxiuejar la senyora Murry–. Per
què ho ha dit? Com pot ser que en sàpiga res?